

PHẦN 14

Chiều hôm sau, Cốc Minh không rảnh để đưa nàng về viếng cha mẹ vợ. Lão Vương cũng lo xe đưa rước như hằng ngày. Hôm nay Lộ San cảm thấy thích thú nhẹ nhàng, vì nàng khỏi lo chọn lời để thù dật đối trá với Cốc Minh.

Lộ San không hiểu mẹ nàng gọi về nhà có việc gì? Nàng khao khát có chị Lộ Ni ở nhà, để hỏi cho rõ ràng, chị nàng đã nhận của Tạ Cách Luân bao nhiêu thư. Nếu xem được những bức thư ấy, nhứt định nàng sẽ bỏ ăn quên ngủ.

Nàng đang suy nghĩ miên man, bỗng nghe lão Vương nói:

- Thưa cô đã đến rồi. Cô có cần tôi rước không?
- Chú Vương, cảm phiền chú đến rước tôi.
- Đến vào lúc mấy giờ?
- Vào lúc chú ăn cơm chiều rồi.

Lão tài xế trung hậu nghe lời bà tiểu chủ căn dặn, bèn từ giã mở máy xe chạy về. Trên nét mặt Lộ San tỏ vẻ đắc ý. Nàng dự định đi nói chuyện với mẹ ít lời, sẽ xin phép đi mua đồ, thừa dịp đó đến trạm xe lửa đưa Tạ Cách Luân. Khi trở về, chắc chắn sẽ có Cốc Minh đến rước.

Nàng càng nghĩ càng thấy khoan khoái, nàng thoa sơ lại môi hồng, rồi nhận chuông cửa. Bà Châu ra mở cửa, nàng nói:

- Ý! Con quên đem hai đứa nhỏ qua thăm má.
- Má muốn xem hai đứa nó được bao lớn rồi. Chị con nó không có nói hay sao?
- Không có.
- Lộ Ni nó cũng ra đi rồi, giao điện thoại cho má gọi.
- Chắc má chỉ muốn gặp hai đứa cháu ngoại, chớ chẳng muốn gặp con?
- Má muốn gặp cả hai.
- Chị Ni đi đâu rồi má?
- Đi học. Nó nói chiều nay có bạn học đến nhà chơi.

- Bạn học trai hay gái?
- Hỏi thì nó còn giữ bí mật. Nó nói, đến chừng đó sẽ biết.
- Theo con biết, chắc chắn là bạn trai.
- Con đã gặp mặt rồi?
- Chị Ni nhỏ mọn lắm, đến tên của bạn trai chỉ cũng không cho con biết.
- Nó đối với má cũng không hơn gì.
- Để chờ chiều nay xem thử, có lẽ là một thằng học sinh cận thị về mặt ngo ngác cũng không chừng.
- Dễ không má, chị Ni nói anh ấy rất anh tuấn và hào hoa phong nhã chứ.
- Ai cũng nói người tình của mình đẹp như Tây Thi, người ngoài trông vào mới đánh giá được chứ.
- Thực ra chọn bạn đời, không nên chọn bề ngoài, mà nên tìm hiểu người có đức độ là điều cần thiết.
- Chắc má sắp chuẩn bị gả một đứa con gái nữa.
- Cũng như con, chị mày phải kết hôn, chứ sao.
- Con rất ăn năn, vì kết hôn quá sớm, bằng không...

Bằng không thì nào phải đi đưa Tạ Cách Luân một cách thắm lén.

Mới 17 tuổi đã kết hôn thật đáng buồn cười. Có lẽ nàng và Tạ Cách Luân không có duyên phận? Hiện giờ gặp lại nhau, nhen nhúm lại ngọn lửa yêu đương. Bà Châu thấy con lặng thinh, bà nghi ngờ hỏi:

- Bằng không thì sao?
- Bằng không thì chị Lộ Ni đâu phải bắt chước con.

Bà Châu nghe nàng nói cũng phát tức cười. Bà nào biết được tâm sự của con gái? Hành vi hư hỏng của nàng nào ai biết được, nếu rõ biết thì bất cứ ai cũng phải khuyên nàng sớm quay đầu trở về bến cũ.

- Con muốn ăn gì thì đến mở tủ lạnh lấy ra mà ăn.
- Con không ăn chi cả. Má à, má gọi con về đây chắc không có việc gì đặc biệt?

- Không.
- Con muốn đến thăm người bạn học, giấy lát sẽ trở về.
- Má chờ con về ăn cơm chiều.
- Con đi không lâu đâu.
- Vậy con hãy đi cho sớm.

Nàng xem đồng hồ tay còn thiếu 15 phút nữa là ba giờ, Lộ San lập tức rời gia đình mẹ nàng ra đi, khi lên xe, nàng bảo tài xế chạy thẳng đến trạm xe lửa. Sau cùng nàng và Tạ Cách Luân gặp nhau:

- A, Lộ San em đã đến đây rồi.
- Anh xem, em đến có trễ hẹn phút nào đâu.
- Trên đời này em là một cô gái đáng yêu.
- Anh nên gọi em là bà Minh, hoặc là phu nơn thì đúng hơn.
- Nào, chúng ta hãy đến tiệm cơm tại trạm xe mà ăn uống gì chớ.
- Em đã ăn rồi, chắc anh chưa?
- Chưa gặp em, anh nuốt sao vô.
- Nói như một bài hát vậy đó.
- Lộ San! Khi gặp em, bụng anh cảm thấy đói khát vô cùng vậy đó.

Một luồng máu từ cơ thể chạy rần lên đôi má nàng, bởi nàng rất cảm động những lời nói của chàng. Nàng chỉ có điều khó xử, chớ không bao giờ trách chàng quá bông lung. Trái lại, nàng có cảm giác Tạ Cách Luân là chàng trai rất giàu tình cảm.

Hai người cùng đến tiệm cơm chọn một bàn bên trong ngòai quay lưng ra ngoài, dẫu có người quen cũng không thể trông thấy. Chàng lập tức xô tấm thực đơn sang nàng, nàng xô trở lại:

- Em đã nói với anh, em đã dùng rồi anh quên sao?
- Lần thứ nhứt anh mời em, chớ không có ý chi khác.
- Em nhớ cho, đây là lần thứ hai chớ.
- Ý! Có lần nào tại đâu?

- Lần thứ nhứt tại Đài Nam.
- Không kể.
- Tại sao vậy?
- Lần đó nào phải một mình anh mời em đâu, không như ngày nay, anh muốn thưởng thức trọn vẹn nụ cười của em.
- Anh muốn nói những câu đề cho người phụ nữ nào khi nghe đến cũng phải động lòng?
- Em biết thế, sao em không nói ra những lời khiến anh nghe qua phải động lòng?
- Anh hãy dùng gì đi chớ.
- Em nhứt định không cùng ăn với anh?
- Em đâu dối gạt anh.
- Anh dùng một đĩa cơm Ca- ri cũng đủ rồi.
- Tùy anh, em không ý kiến.
- Em chỉ xem một mình anh biểu diễn?
- Đi ngoại quốc lâu quá cũng không quên cầm dĩa?
- Nếu quên thì đâu phải người Trung Quốc.
- Chắc Quảng Mai Châu chuyên dùng muỗng nĩa?
- Đừng đề cập đến đồ ngu đó nữa, cô ta hể cầm dĩa thì dùng cơm không no.
- Xe lửa mấy giờ khởi hành?
- Còn một giờ nữa.
- Sao lại đến chi sớm vậy?
- Đến sớm để ngồi chung, bàn chuyện với em.
- Có cơm rồi, anh dùng đi!
- Có người đẹp ngồi trước mặt, dĩ nhiên ăn uống phải đàng hoàng chớ.
- Rất nhiều cô gái thích những chàng trai hiền ngang và thô bạo.

- Còn em thì sao?

- Em không biết.

- Trước khi dùng cơm, anh thành tâm cầu chúa, vì chúa đã cấp cho anh người đẹp đến bồi bạn.

Lộ San cười khúc khích, tim nàng như nở hoa nàng cảm thấy lời chàng nói như những trận gió xuân làm rung rinh từng cánh hoa, ngồi chung với chàng, nàng cảm thấy có một hấp dẫn lực gì thu hút rất kỳ lạ Lộ San đã quyết giữ mãi giấc mộng buổi ban đầu với chàng.

Nàng ngồi nhìn chàng ăn cơm, không, nàng hoàn toàn thưởng thức đôi nhãn quang của chàng. Cũng rất lạ, tại sao Quảng Mai Châu không thích chàng? Riêng Lộ San xem chàng không khác một nghệ thuật phẩm có giá trị. Trong lúc lọt vào tay Quảng Mai Châu nàng không thưởng thức được trọn vẹn tác phẩm nghệ thuật đó. Cuối cùng nhờ một mảnh giấy nhỏ mà nàng tìm lại được tác phẩm tuyệt vời.

- Lộ San! Anh nhìn mặt em như có cái gì khiến cho tinh thần người đối diện phải mê mẩn, dường như em đang cùng người yêu đi tản bộ dưới ánh trăng.

- Không có điều đó đâu.

- Thế là em đang mơ tưởng về...

- Tưởng cái gì?

- Mơ tưởng một bức danh họa vĩ đại. Em có biết ai vẽ bức danh họa đó không?

- Thượng đế.

- À! Chàng bèn dùng ngón tay vẽ vòng vòng lên lưng bàn tay nàng, dường như có sợi dây điện rớt trên tay nàng, khiến cho đầu óc nàng quay cuồng, tâm hồn nàng cảm thấy vô cùng thích thú.

Lộ San nhỏ giọng:

- Em không chịu đâu, anh làm thế đó người ta thấy sẽ...

Nàng rút tay lại, Cách Luân mỉm cười rất kỳ bí. Đôi mắt chàng liếc sang nàng như một luồng điện câu hồn phách nàng.

Lộ San không dám nhìn thẳng vào chàng nữa, nàng hình dung như đầu dây trong quán cà phê có mặt toàn người quen, nếu không phải là Cách Luân đang thì thầm bên tai thì nàng sẽ cúi đầu mãi không dám ngó lên:

- Lộ San! Em làm sao vậy?
- Em... má nàng đỏ bừng không nói thêm nữa được.
- Anh đã dùng cơm xong.
- Vé xe lửa anh đã mua chưa?
- Đã mua rồi.
- Xe cùng gần khởi hành.
- Anh hy vọng mua làm vé chuyến xe, để cùng em ngồi nói chuyện với em mãi, không đi cũng được.
- Anh không thể ngồi mãi với em nơi đây.
- Hiện giờ chúng ta không ngồi tại đây sao?
- Em đã nói...
- Lộ San! Không nên nói gì cả. Từ nay khi chúng ta gặp nhau bàn luận những chuyện vui thì hãy để cho nó vui, không nên nói gì khác.
- Em là gái đã có chồng.
- Anh đã từng nói, chuyện đó không hại gì.
- Anh thì không sao, còn em thì...
- Chúng ta không nên bàn đến chuyện đó nữa, bởi anh đã nói ngày hôm trước. Hiện giờ anh chỉ thích nụ cười của em. Em hãy cười lên đi.

Những điều bồn chồn không yên dạ, đã bị Cách Luân thổi tan đi tất cả. Lộ San chỉ còn mỉm cười. Cách Luân tán tỉnh:

- Em mỉm cười, nụ cười của em cũng gây cảm xúc cho lòng anh. Nếu anh là một đạo diễn phim, nhất định sẽ lăng xê em để trở thành một minh tinh chói sáng trên vòm trời nghệ thuật. Cùng may anh không là nhà đạo diễn, nên tâm tư anh ước vọng có được một người nội trợ cười như thế đó. Bởi nụ cười của em sẽ đem đến điều may mắn cho phái nam. Lộ San! Anh yêu cầu em đừng đem nụ cười đó mà cười cho với người khác! Luôn cả...

Luôn cả Cốc Minh trong đó. Tà Cách Luân rất thông minh, chàng nói đến đây thì ngừng lại. Nhưng Lộ San không hề xét đến điều đó, nàng chỉ gật đầu:

- Em đồng ý sẽ thường xuyên cười cho anh.

- Em đã làm rồi.

Lộ San vẽ kính ngạc nhìn chàng trên trời, chàng nói tiếp:

- Anh muốn nói hơn "thường cười với anh" nữa có nghĩa là "vĩnh viễn với anh" kia mà.

- Anh đã vượt quá xa rồi.

- Chỉ có cô Lộ San là anh nói ra điều đó, ngoài ra trên đời này anh không thể nói như vậy với cô gái nào khác.

Dẫu cho một cô gái mới quen cũng khó mà không xúc động với lời nói bay bướm, hấp dẫn của chàng, huống chi Lộ San đã yêu Tạ Cách Luân đã nhiều năm, nên tình cảm của nàng đã dâng trào trao gửi về chàng trọn vẹn.

Tạ Cách Luân có thật lòng yêu Lộ San không? Điều đó còn là nghi vấn. Bởi lòng dạ của chàng hiện giờ khó mà hiểu rõ được.

- Anh nên ra xe là vừa.

- Còn trên 10 phút nữa mà.

- Chúng ta ngồi đây cũng khá lâu rồi.

- Ngại gì, hiện giờ trong nhà ga rất ít người mà.

Nàng cảm thấy khoan khoái nhẹ nhàng khi nghe nói trong nhà ga có ít người.

- Đến bao giờ anh mới trở lại Đài Bắc?

Tạ Cách Luân lộ vẻ đắc ý:

- Không lâu đâu.

- Anh không thể gọi điện thoại cho em?

Lộ San ước sao tiếp được điện thoại hoặc thư của chàng, nhưng nàng chưa biết tính sao cho ổn. Trên nét mặt của Tạ Cách Luân thoáng hiện vẻ ưu sầu. Chàng trầm ngâm ngồi nhìn nàng trên trời, Lộ San lo ngại:

- Cách Luân!

- Lộ San! Anh đang lo buồn vì từ nay không thể gặp lại em nữa.

Nàng trầm ngâm thờ dài một tiếng:

- Từ nay em cũng không thể từ chối việc gặp gỡ anh.

Nét ưu sầu trên mặt chàng bỗng tan biến đi, hiện lên vẻ mừng vui. Chàng đứng dậy kéo tay nàng ra khỏi quán ăn, Lộ San không thấy có người quen, nên nàng cũng để cho chàng nắm tay dắt đi. Ra khỏi quán, Lộ San vùng khỏi tay chàng.

Chuyến xe Cao Hùng hôm nay rất thưa khách, còi xe rít lên ư ỏi như mời khách lên xe.

Tạ Cách Luân tiến vào sâu ga, khi chen chúc với đoàn hành khách, chàng nhỏ nhẹ:

- Cảm ơn em đến đưa anh.
- Cầu chúc anh thượng lộ bình an.

Chàng kê mặt vào tai nàng thì thầm:

- Lộ San! Anh ở Đài Nam, chắc mỗi đêm anh đều mơ đến hình bóng của em.

Nàng nghe nói, tâm hồn vừa say mê vừa e thẹn, trước cảnh chia tay, đôi mắt Lộ San đắm lệ hoen mi. Nàng nghẹn ngào không nói ra lời. Chỉ nhìn bóng chàng lên xe, đồng thời vẫy tay chào tạm biệt. Nàng nghe tiếng bánh sắt từ từ lăn đi, rồi lẹ dần và lẫn khuất sau rặng núi xa xa.

Bước chân nàng nặng trĩu, lòng nàng man mát buồn như thoáng qua một giấc mộng.

Về đến nhà cha mẹ, ông cha béo phì của nàng vừa cười vừa vẫy gọi nàng.

Cảnh vật như mờ trước mắt nàng, trong trí nàng chỉ còn hiện ra hình bóng của Tạ Cách Luân đang mỉm cười. Bên tai nàng còn văng vẳng: "Anh ở Đài Nam, mỗi đêm anh đều mơ ước đến hình bóng của em".

Hà Ba Châu thấy thần sắc con gái ngần ngừ bèn kêu:

- Lộ San!

Lộ San như giật mình tỉnh cơn mơ:

- Xin lỗi, con không thấy ba.

- Hình dáng ba khác nào hình Phật Di Lặc, con vào nhà mà không nhìn thấy, thật là chuyện kỳ quái. Con đang nghĩ gì vậy?

- Đang nghĩ đến một chuyện rất thích thú.

Bà Lâm bèn bước đến bên nàng:

- Nào, chuyện gì nói cho ông ba "địa" của con nghe coi.

- Má vừa về đến?

- Má tưởng con ăn cơm tại nhà bạn học của con chứ. Con đến nhà bạn có vui vẻ không?

- Dạ, đôi đũa rất tốt.

Hà Ba Châu vẽ hờn giễu:

- Bà cắt ngang lời nói. Đâu, chuyện gì vui vẻ, con nói cho ba nghe coi nào?

Bà Châu nguyệt ông:

- Ông không nên nghe mà làm gì, nghe nó nói nhỡ ông phát tức cười lớn thì thật ông nó rung rọt rụng. Nếu sau này ông còn mập thêm nữa, ông sẽ phải sắm chiếc xe đặc biệt để ông đi, lúc đó ra đường thiên hạ phải trầm trồ!

Bà Châu nói cà rỡn, khiến cho Lộ San phát cười lên sặc sụa. Hà Ba Châu lấy hộp thuốc ra hút, không thèm kể đến lời trào phúng của vợ Lộ San muốn cho cha mẹ vui vẻ, nàng bèn thêu dệt thêm lời:

- Ba má hãy nghe con kể chuyện này, con đang ăn cơm tại nhà bạn, đang khi ăn, đưa em nhỏ của bạn con bỗng nhiên cười ha hả, hỏi nó cười gì? Nó nói: Hội Tết nó đi chơi hội hoa đăng, đang đi bỗng nhiên sụp té ướt quần áo hết, cái đèn lồng kiêu con rỗng văng xuống nước nhưng đèn còn cháy, chúng bạn nó bảo rỗng lợi, rỗng lợi, nó càng nghĩ chừng nào càng buồn cười chừng này.

Bà Châu nghe nói phát tức cười, lão vẫn làm tỉnh không hề nhích môi. Lộ San hỏi:

- Ba không thấy buồn cười sao vậy hả?

- Đáng thương cho ba lắm con, bởi má con nói ba mà cười lên thì thật mỡ nó rung rọt rụng.

Lão Châu nói đến đây, cả nhà cùng cười rộ lên. Thời gian vui qua mau. Cơm đã dọn lên bàn, bà Châu lộ vẻ trông đợi:

- Lộ Ni sao chùng này nó chưa về đến?

Lão Châu nhìn ngoài cửa nói:

- Nó không nói đi đâu sao?

- Nhứt định khi tan học, chị con sẽ dắt bạn trai về nhà.

Lão Châu như không hiểu:

- Lộ Ni nó có bạn trai nữa sao?

Bà Châu liếc sang chồng:

- Nó không có quyền có bạn trai sao? Lộ San có chồng đã có hai con rồi mà.

- Bà nói nghe lạ quá, tôi nào không cho phép Lộ Ni giao thiệp với bạn trai, nếu nó có bạn trai tôi mừng cho nó chứ.

Bà Châu lộ vẻ đắc thắng:

- Ông nghĩ vậy cũng không khác gì tôi.

Lão Châu đứng dậy rất khó khăn:

- Thôi, đi ăn cơm nè! Mình thì quá mập, bè bạn lại quá ốm, mình muốn ốm lại, chỉ còn nước là ăn thật nhiều thôi.

- Chờ Lộ Ni nó về ăn với chứ! Muốn ốm thì người ta ăn ít lại một chút, sao lại muốn ăn cho nhiều.

- Bà nói phải chứ. Con gái nó có bạn trai, nên chờ nó về để mời bạn nó cùng ăn luôn thể.

- Nói vậy, mà ông lại đòi ăn trước.

Lão Châu vỗ bụng tỏ vẻ đắc ý:

- Bà nhớ, hồi tôi theo bà, cưới bà, khi đến nhà bên vợ tôi ăn rất ít. Đến Cốc Minh nó cũng chỉ ăn qua loa thôi, bây giờ bạn trai của Lộ Ni chắc cũng như vậy. Riêng tôi đã mập trên hai trăm cân rồi, đâu còn ăn làm chi cho nhiều nữa.

- Nếu bạn trai của Lộ Ni nó nghèo thì ông tính sao?

- Tôi chủ trương tùy ý con nó tự tìm đối tượng cho nó. Tìm đối tượng như Lộ San đây thì dễ nuôi hơn.

- Thật con trách ba đó, con gái mới 17 tuổi đã đem mà gả đi, bằng không thì bây giờ...

Lão Châu cắt lời:

- Hiện giờ bạn trai cũng không tìm con, mà con cũng không thể tìm bạn trai, con lo làm gì.

- Ông nói con gái không tìm bạn trai được là sao?

- Tôi nói con trai giữa xã hội bây giờ, phần nhiều không đứng đắn, do đó...

- Do đó không nên tìm kết bạn với trai?

- Bà nói rất đúng, rất đúng.

Lộ San bỗng kêu lên:

- Ba má ơi! chị Ni đã về kìa.

Lộ San bước vào phòng khách:

- Ba má với Lộ San đang chờ con về ăn cơm hả?

Bà Châu liếc sang lão:

- Nếu trễ một chút thì không thể chờ con được rồi.

- Ba má ăn với em con đi, con đã ăn rồi.

Lão Châu liếc sang bà:

- Tui nói có làm đâu, chắc chắn nó ăn rồi mà!

- Lộ Ni, con ăn tại đâu vậy?

- Con... con ăn... Nàng ám ớ nói không ra lời.

- Chắc bạn trai của chị đã mời dùng cơm chứ gì?

Đôi má nàng ửng hồng. Lộ Ni gật đầu. Lão Châu nhìn thấy thái độ của con, mỉm cười đắc ý, hướng sang vợ và con:

- Người nghiên cứu tâm lý học tài ba nhất là Hà Ba Châu này? Sự suy đoán của tôi có sai chút nào đâu.

Lộ Ni không hiểu bèn hỏi:

- Ba nói gì vậy ba?

- Ba nói lúc ba chưa cưới má con, khi gặp bà, bà cũng mời dùng cơm. Cốc Minh theo Lộ San cũng làm như thế đó. Đến con, có dặt bạn trai về cũng không ngoại lệ đó.

Bà Châu lập tức đứng dậy nói:

- Hay lắm rồi, khỏi cần đề cập đến nữa. Từ nay nên đề cao ông là nhà tâm lý học trứ danh! Thôi, chúng ta ăn cơm đi.

- Sao chị không dùng thêm vậy chị?

- Chị đã ăn no rồi, em có bông cháu đến chơi không?

- Không có.

Lộ Ni nghe Lộ San nói không có bông con theo, nằng bèn đi thẳng vào phòng. Lộ San cũng không thấy đói, nằng chỉ ăn có chừng cùng mẹ cha một chén nhỏ, buông đũa chén xuống, uống vội vài mấy ngụm nước và đi vào phòng Lộ Ni, hỏi:

- Chị đã nói chiều nay có bạn trai đến chơi mà?

- Có lẽ đến.

- Chừng nào? Em nhứt định không về, chờ biết mặt anh ấy mới chịu.

- Em nhìn thấy chắc chắn em sẽ khinh khi anh ta.

- Anh ấy không thể đến sao?

- Theo mắt em, anh ấy chỉ coi được chừng 50 phần trăm thôi.

- Sao chị đi giao thiệp với người quái nhân như vậy?

- Đừng phê bình xà phần không thứ lớp, chị giận đa.

Lộ San giả vờ không cố ý hỏi:

- Chị à, bỗng nhiên em nhớ đến một vấn đề. Tạ Cách Luân trước đây đã gửi cho chị bao nhiêu thư?

- Em hỏi để làm gì?

- Hỏi cho biết chớ làm gì?

- Đại khái trên ba chục bức, sau đó không gửi nữa, chị nghi rằng hẳn không còn nghĩ đến em.

- Chắc chị không thấy tin mừng của chàng đã kết hôn

đăng trên báo sao?

- Hẳn kết hôn tại Mỹ quốc hả?

- Ồ! Đúng vậy.

- Càng hay, như vậy thì tình yêu của hẳn đối với em đã chết. chị hy vọng hẳn không về nước, nếu hay tin hẳn về nước, chắc chắc tinh thần em không khỏi xao động.

Lộ San lặng thinh không trả lời, Lộ Ni hỏi tiếp:

- Cốc Minh chừng nào đến rước em?

- Chị chán việc em có mặt tại đây hả?

- Em đừng nghĩ như vậy không tốt.

Lộ San tỏ vẻ rụt rè:

- Xin lỗi chị, hiện giờ em đang rảnh rang không có việc gì, chị có thể cho em mượn các bức thư của Tạ Cách Luân xem giải trí có được không? Để em xem anh ta nói những lời quí quái gì.

- Không xem cũng được vậy.

- Xem thư có quan hệ gì.

- Chị đã đốt tất cả những thư ấy rồi.

- Thiêu rụi hết rồi?...

Tim Lộ San như đau nhói, nàng thầm trách chị Ni sao quá tàn nhẫn. Cách Luân là người có ít nhiều tâm tình với nàng, nhờ tâm tình đó nàng sẽ có nhiều hạnh phúc. Bây giờ lòng nàng xót xa không còn hứng thú nữa. Hy vọng lão Vương sớm đem xe đến để nàng về ngủ một giấc là hơn. Đáng ngại thay cho lòng người biến đổi. Trước kia Lộ San mong Cốc Minh đem xe đến rước nàng, nay thì nàng không ưa chàng đến rước nữa chỉ mong lão Vương đến, vì lòng nàng đang thương cảm Tạ Cách Luân.

- Lộ San, chị thủ tiêu những bức thư đó là hoàn toàn cũng vì em.

Lòng tốt của chị là chỉ vì tôi, tôi không tin điều đó, thà để nguyên của người tôi mển lại đó cho tôi. Chị là người trung gian có lý nào vô tình mà cắt đứt sự liên lạc, lại còn nói là chỉ vì tôi. Hiện giờ tôi không còn thích nghe những chuyện giả nhân giả nghĩa đó nữa. Tâm ý của Lộ San rất hồ đồ, xem Lộ Ni như một kẻ thù.

Lộ Ni đem những lý lẽ hay ho mà khuyên nhủ em:

- Những tin tức ấy là những điều đáng sợ, nó có thể xô em vào cảnh dầu sôi lửa bỏng. Em à, em nên xem hạnh phúc hiện tại của em là đầy đủ, là quý báu nhất trên đời.

Có gì gọi là hạnh phúc? được gần Tạ Cách Luân mới là hạnh phúc. Lộ San muốn nói lời ấy ra, nhưng không biết nghĩ thế nào nằng bèn ngậm miệng, bên ngoài có tiếng xe thắng lại.

- Nhứt định là Cốc Minh đến.

Lộ Ni bước đến cửa sổ nhìn xuống, quả nhiên Cốc Minh vừa mở cửa xe bước ra. Cửa nhà trước vẫn mở, nên chàng đi thẳng vào. Lộ Ni nói:

- Chúng ta hãy xuống lầu nè!

Nàng kéo tay Lộ San vừa đi vừa nói cà rỡn:

- Người chồng rất đẹp của em đã đến kìa, em lại không thích thú sao, ai đòi đi nuôi giấc mộng với người tận bên Mỹ Quốc, người đó có đến rước em đâu.

Nghe Lộ Ni nhắc, nàng bỗng nhiên nhớ đến Cách Luân, vì hiện giờ nàng đã yêu chàng tha thiết hơn bao giờ hết, Lộ Ni ngăn trở làm nàng mất hứng. Nàng gượng gạo nở nụ cười, theo chị đi xuống lầu. Cốc Minh nhìn thấy kêu lên:

- Chị! Em đến rước Lộ San về.

Lộ San nhìn Cốc Minh nói:

- Nếu ba không dùng xe. Anh sẽ ở lại đây chờ mà xem...

Chàng lấy làm lạ hỏi:

- Chờ xem gì?

- Xem anh em bạn rẻ tương lai chứ gì.

Cốc Minh thích thú hỏi:

- Đúng vậy không chị! Mà giờ anh ấy đến? Để chúng em sớm biết ông anh rể tương lai.

Lộ Ni tỏ vẻ hồ thẹn, nàng bẽn lẽn:

- Anh ấy...

- Anh ấy tên gì vậy chị?

- Hắn là người không tên họ.

Cốc Minh vừa cười vừa hỏi:

- Có thể là "Bác Cục Phong họa" hay "Tháp Lý nữ nhơn" đúng là vô danh thị.

- Ngốc quá! Sao lại không tên không họ, cái người không tên họ có thể không có răng nữa là khác.

Họ cùng cười rộ lên, bà Châu từ trong phòng bước ra:

- Việc gì mà các con cười dữ vậy?

Ba người cùng kêu má. Bà Châu cười híp mắt hỏi:

- Cốc Minh con đến hồi nào vậy?

Cốc Minh vừa đỡ bà Châu ngồi xuống vừa trả lời:

- Con vừa mới đến. Chúng con đang bàn luận về người bạn trai của chị con.

Bà Châu nhìn thẳng vào mặt cô con gái lớn:

- Lộ Ni! Con đã nói chiều nay bạn con đến, sao chùng này chưa thấy?

- Sau cùng anh ấy còn nói phòng hờ, nếu giờ chót có chuyện cần thì không thể đến được.

Bà Châu bỗng nhiên nghi vấn:

- Lộ Ni, thật con đã có bạn trai thật hay là bạn trai giả? Có lẽ con nói dối để cho cả nhà trông đợi để cười chơi.

Lộ San tiếp lời:

- Chị Lộ Ni chắc không dám gạt má đâu.

- Lộ Ni, sao con không dắt bạn con thẳng về đây xem thử. Cứ nói mãi mà đến hôm nay không thấy gì cả.

Lộ Ni nũng nịu:

- Con có bao giờ dám gạt má, anh ấy có ngày nào đó sẽ đến. Có lẽ chiều nay cũng không chừng.

Bà Châu vừa cười vừa nói:

- Lộ San, Cốc Minh, hai con rón chờ một ngày nào đó, hoặc là chiều nay nhé!

Bỗng nghe tiếng chuông reo ngoài cửa, Lộ San vừa nói vừa đi:

- Nhứt định anh ấy đến rồi. Để tôi ra mở cửa.

Cả nhà đều phấn khởi tinh thần. Gương mặt Lộ Ni hết trắng đến ửng hồng, có lẽ nàng đang nghĩ đến cách giới thiệu. Không ngờ Lộ San mở cửa ra thì một vị mập ú ù, sức nặng khoảng trên hai trăm cân từ ngoài đi vào.

Cốc Minh bèn kêu lên:

- Ba đã về.

- Cốc Minh con đến bao giờ đó?

Lão Châu nhướng mắt nhìn mọi người, lão nhìn thấy bà Châu tỏ vẻ thất vọng, Lộ San nói:

- Ba à, lúc ba nhận chuông, cả nhà tưởng rằng người bạn của chị Ni con đến.

- À, ha... ha... Hà Ba Châu bèn lê thân nặng chũu ngồi xuống nói tiếp: Theo ý tôi, bạn trai của Lộ Ni có lẽ nó có hai hình bóng.

Bà Châu tiếp lời:

- Ông không gặp lần nào sao biết là hai hình bóng?

Lão Châu thao thao bất tuyệt:

- Cậu đó gây cho cả nhà trông đợi, biến thêm một hình bóng thần bí. Các con, nghĩ đến lúc ba chưa cưới má con, ông bà ngoại của các con cũng mong chờ như vậy. Nhưng má con không thích ba, sau cũng bị ba xiềng má con mà lôi về đây.

Lão Châu tìm lời hài hước, khiến cả nhà đều cười rộ lên, Bà Châu nhớ đến ba mươi năm trước bà là một cô gái hay hồ thẹn. Bà vừa đứng dậy vừa nói:

- Bọn bây đừng nghe lời đánh trống thổi kèn của ông. Các con hỏi thử ông xem ai vừa gặp ông bà ngoại của các con mà run lên run xuống, luôn cả lời nói cũng không thể thành câu. Nếu hồi đó má không thương hại ông thì bây giờ đâu có nói phét nghe xôm tụ như vậy.

Bà Châu trả lời lão, khiến cho các con đều cười rộ lên. Sau cùng, lão Châu cũng không nhịn cười được, cũng cười theo con rề. Cuộc sống của gia đình vui vẻ khiến cho mọi người đều khen ngợi. Vợ chồng lão Châu tuy tranh luận nhau, nhưng toàn chuyện vui.

Bạn trai của Lộ Ni không đến. Lộ San cùng Cốc Minh về nhà. Trên đường về, nàng hồi nhớ lại cùng Tạ Cách Luân ngồi trong quán cơm tại trạm xe lửa, nàng như say như ngây dại trong giấc mộng. Bỗng nghe Cốc Minh gọi:

- Lộ San!
- Cái gì vậy?
- Anh xem em dường như đang thất thần, tâm hồn em đang hoang mang.
- Tâm hoang mang?
- À, gần đây thần sắc của em rất kỳ dị, có việc gì mà khiến cho lòng em không yên vậy?
- Không có đâu, có lẽ tại thần kinh của em nhạy cảm.
- Tinh thần em có yên ổn thì mới tốt.
- Anh hãy yên lòng, dầu sao em cũng là vợ của anh.
- Em muốn đi ăn tối không?
- Anh muốn em béo phì như ba em à?
- Lộ San! Thật anh khó hiểu vì đâu mà khiến em không được vui?
- Anh nhận thấy thái độ của em không tốt hả?
- Anh nhận thấy em rất lạnh lùng với chồng con.
- Cốc Minh! Nói thật, gần đây tâm tình của em như không yên ổn cho lắm, nếu em có nỗi cộc cần điều gì, xin anh lượng thứ.

- Anh không dám trách em, chỉ vì em không được khỏe. Anh chịu trách nhiệm hoàn toàn, nhưng không rảnh mà bồi bạn cùng em.

Hai bàn tay nàng đan chéo vào nhau, mắt nhìn về phía trước.

Không hiểu nàng đang nghĩ gì? Hiện tại tâm trạng của nàng đã thay đổi, nhưng khó ai nghĩ được sự thay đổi có lợi về phía nàng. Nếu đổi lại nàng là Cốc Minh, không biết chàng nghĩ gì? Giận hờn hay thù oán?

Lộ San không hề nghĩ đến hậu quả trong tương lai. Trong óc nàng chỉ nghĩ đến Tạ Cách Luân không biết về đến Đài Nam có được yên ổn hay không? Em chàng là Tạ Đào Ý có đón chàng tại trạm xe như từ Mỹ Quốc về không? Có lẽ nàng không biết anh nàng đã ly hôn cùng Quảng Mai Châu. Lộ San biết anh nàng không hề nói rõ cho Tạ Đào Ý biết.

- Lộ San! Đến nhà rồi.

Đến nhà thì anh cứ xuống, còn em thì nằm trên xe ngủ như trẻ nít nên ba, chùng nào anh kêu mới thức dậy.

Cốc Minh vừa cười vừa mở cửa xe. Nàng đưa đôi chân dài ra ngoài cửa xe trước, sau đó mới lần lần xê mình ra. Khi xuống xe dường như nàng tức giận đóng sầm cửa xe lại. Nàng không hề đếm xỉa đến chàng. Cốc Minh dẫn con phiền não đi theo sau nàng. Chàng trở thành một loại trùng nhỏ đáng thương.

Có lẽ vợ chồng lão Lâm đã ngủ rồi. Trong phòng khách không có ai cả. Lộ San đi thẳng lên phòng, thay đổi áo ngủ. Trên nét mặt nàng tỏ vẻ cau có khó chịu. Cốc Minh khép nép lấy đôi dép thêu để xuống bên chân nàng, chàng nhỏ giọng:

- Em muốn tắm không?

Lộ San liếc xéo chàng, giọng ôn hoà:

- Em không muốn tắm.

- Vậy thì em ngủ đi!

Nàng à một tiếng lấy lệ, rồi nằm xuống nhắm mắt lại, không ai biết nàng ngủ thật hay ngủ giả. Nàng xem như Cốc Minh không có bên mình, luôn cả hai con nàng cũng không hề nhắc nhở đến.

Cốc Minh nằm nhẹ nhàng xuống cạnh nàng, trong lòng đặt nhiều ghi vấn và sợ sệt, vì đêm nay chàng tìm không ra nét vui tươi đáng thương trên mặt vợ. Chàng có cảm giác nàng không còn là con chim nhỏ của chàng nữa. Đêm nay cũng là

đêm chàng vô cùng thống khổ kể từ ngày kết hôn đến giờ. Nhưng chàng cũng cố mà tha thứ và nhịn nhục.

Có lẽ cái điều êm dịu mà chàng mong muốn nó đã trở lại, nên nàng xoay mình lại úp mặt vào ngực chàng, Cốc Minh có phần kích động, chàng trầm nghĩ, có lẽ điều tha thứ và nhịn nhục của chàng đã có hiệu quả:

- Lộ San, em hãy ngủ đi! Dầu em có lúc làm cho anh cảm thấy khó chịu, anh cũng cho đó là một thứ mùi vị ngọt ngào vui vẻ.

- Cốc Minh, anh...

Điều thắc mắc trong lòng nàng là hình bóng của Tạ Cách Luân, nhưng nàng không thể nói rõ ra điều đó, nàng cố gắng tự mình quên đi. Tay chàng vuốt nhẹ lên mái tóc nàng, chàng cố kiềm lại, nhưng nó vẫn run run không khác quả tim chàng đã rung động. Bản nhạc tình của chàng và nàng kể từ nay không cùng hòa điệu như lúc trước nữa. Giờ đây mới thật "Đồng sàng dị. mộng"